

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

SUMARI

- DE LA SANTA SEU** pàg. 417
Missatge del Papa en l'obertura del IV Centenari de la mort de Sta. Teresa.
Carta de la Secretaria d'Estat del Vaticà pel Dia de les Migracions.
- DOCUMENTS DEL BISBE** pàg. 425
Les tres concertacions. (En el IV Centenari de la mort de Sta. Teresa).
SES CATEQUESIS DEL BISBE:
El Poverello.
El món sencer, una família.
El dia del Papa.
- CONSELL DE PRESBITERI** pàg. 432
Sessió del mes de setembre
- DE SECRETARIA GENERAL** pàg. 434
Nomenaments
Dia de les Migracions
Telegrama de felicitació.
- SECRETARIAT DIOCESA DE CATEQUESI** pàg. 435
Escola Diocesana de Catequistes
Curset de catequesi a Ciutadella
Curset diocesà de catequesi a Maó
- SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS** pàg. 437
Reunió de l'equip permanent
- FRATERNITAT CRISTIANA DE MALATS I MINUSVALIDS** pàg. 439
Jornades diocesanes
Nou responsable diocesà
- INFORMACIO DIOCESANA** pàg. 439
Activitats del Sr. Bisbe
- NECROLOGICA** pàg. 432

DE LA SANTA SEU

MISSATGE DEL PAPA EN L'OBERTURA DEL IV CENTENARI DE LA MORT DE STA. TERESA.

A nuestro venerable hermano Anastasio, cardenal de la Santa Iglesia Romana, Ballestrero, arzobispo de Turín.

Desde nuestra infancia hemos estado tan estrechamente vinculados a la admirable Santa Teresa de Jesús, la virgen abulense, madre del Carmelo teresiano e hija siempre fiel de la Iglesia, que pudimos conocer íntimamente a los grandes santos y santas de esta familia religiosa y comprender a fondo la insigne doctrina y vida de los mismos, y nutrirnos en la espiritualidad carmelitana. Por eso quisimos hacernos terciario del Carmen y dedicar el trabajo escrito para la tesis doctoral en teología a la explanación de las enseñanzas de San Juan de la Cruz.

Si se tienen presentes estas cosas, se comprenderá fácilmente con cuánto interés y con qué sentimientos de ferviente amor y de íntima piedad estábamos pensando desde hace tiempo emprender un viaje apostólico a la patria de Santa Teresa para inaugurar personalmente con nuestra presencia corporal y con nuestra viva voz las dignas celebraciones que, preparadas con diligencia y eficacia durante estos años por la Orden de los Carmelitas Descalzos y por el Episcopado de toda España, con la participación de toda la nación, tendrán lugar con sumo esplendor en el cuarto centenario del piadoso tránsito de la Santa a las celestiales moradas de Cristo.

Y ni siquiera los sucesos que después nos han acaecido han llegado a impedirnos que, con sentimiento de afecto fraterno hacia la familia del Carmelo teresiano y con profunda devoción hacia Santa Teresa, su fundadora y legisladora, tomemos parte en las celebraciones que tendrán lugar en Alba de Tormes (Salamanca) y, el día siguiente, en Avila, cuna de la santa y de su reforma. Y para que estos sentimientos nuestros resulten patentes a todos los asistentes y nuestra participación, aunque desde lejos, se haga como visible y corporal, y nuestro modo de sentir sobre este acontecimiento se manifieste a todos más claramente, a ti, venerable hermano nuestro, deliberada y voluntariamente te enco-

mendamos el oficio y la misión de legado extraordinario nuestro, para que presidas en nuestro nombre la apertura de las celebraciones de esta conmemoración teresiana, que tendrá lugar en las referidas ciudades los días 14 y 15 del mes de octubre.

Tenemos en efecto conocimiento de que, por tus talentos y dotes personales, fuiste llamado a gobernar, por doce años consecutivos, el Carmelo teresiano; que no sólo has expuesto con autoridad y claridad, por medio de numerosos escritos y conferencias, la doctrina teresiana, que tú conoces profundamente por haberla estudiado con incesante asiduidad, sino que la has inculcado con admirable eficacia al pueblo de Dios, y que, finalmente, siempre te has gloriado justamente de ser hijo espiritual de Santa Teresa y miembro del Carmelo teresiano.

Por todo ello deseamos ardientemente que por medio de ti, intérprete fiel de nuestro pensamiento, se dé a esta conmemoración centenaria la apertura más solemne y conveniente y que, cuando se concluya a su debido tiempo, hayan podido cumplirse todos los propósitos y fines que se les han propuesto, a saber: que conserve su carácter primordialmente religioso y espiritual, que, como todo acontecimiento que interesa a toda la Iglesia, renueve a toda la comunidad eclesial; que incremente en todas las partes las ansias y las tareas misioneras, tan caras a Santa Teresa; que ilumine el camino de las nuevas generaciones y de las nuevas familias a la luz del patrimonio espiritual de los tiempos pasados; que contribuya realmente al progreso de las letras y de la convivencia humana, en que ella brilló de manera eminente; que abra el camino teresiano de la oración y de la vía interior de la santidad a los hombres todos de la sociedad de hoy, y, finalmente, que todas las iniciativas del centenario contribuyan al crecimiento y al servicio del reino de Cristo en la tierra, El, que es el camino, la verdad y la vida, y que "solo basta", según la famosísima expresión teresiana.

Sean, pues, estas letras, venerable hermano nuestro, ante todo un testimonio de la grande caridad que sentimos en primer lugar hacia ti y en la cual deseamos abrazar en el Señor a cada uno de los religiosos y religiosas de la familia carmelitana. Sean asimismo un mensaje de amor y de estima a nuestros hermanos en el Episcopado ahí presentes, lo mismo que a los sacerdotes, a los miembros de los institutos religiosos y a todos los fieles que acudirán estos días a esos insignes lugares teresianos. Sean finalmente para todos los hijos de la Iglesia estímulo e incitación a dar testimonio público de su vida cristiana y de fe apostólica y a que broten de ellos obras de vida cristiana, cada vez más abundantes y perfectas.

Como señal de nuestro afecto y como auspicio de las gracias divi-

nas, que os ayuden a celebrar con fruto esta conmemoración centenaria, os impartimos a todos, con inmenso amor, la bendición apostólica.

Dado en Castelgandolfo el día 14 de septiembre, fiesta de la Exaltación de la Santa Cruz, del año del Señor 1981, tercero de nuestro pontificado.

JUAN PABLO PAPA II

CARTA DE LA SECRETARIA D'ESTAT DEL VATICÀ PEL DIA DE LES MIGRACIONS - 15 NOVEMBRE 1981-

En ocasión de la "Jornada del Emigrante" anual, que se celebrará en fecha conveniente en las diversas naciones, el Santo Padre desea hacerse presente de nuevo con su mensaje y unirse, al mismo tiempo, a las plegarias de cada Iglesia particular. Idealmente refiriéndose a cuanto escribió el año pasado sobre los problemas de la familia emigrante, quiere ahora llamar la atención de las Conferencias Episcopales sobre el importante argumento de la identidad cultural de los emigrantes, cuyo respeto e incremento exige el compromiso de una adecuada acción pastoral.

Al afrontar este vivo problema de la relación entre la identidad cultural y la pastoral de los emigrantes, nos vienen a la mente, ricas de inspiración y como guía luminosa, algunas incisivas afirmaciones dirigidas por el Sumo Pontífice a la Conferencia General de la UNESCO el 2 de junio de 1980: "El hombre vive una vida verdaderamente humana gracias a la cultura; ...la cultura es un modo específico del "existir" del hombre; ella, en efecto es aquello a través de lo cual el hombre se hace más hombre, por lo que accede más al ser y al propio ser". En otros términos, la cultura es la manifestación de la identidad personal, y por tanto espiritual y trascendente, del hombre; es signo específico de su vocación a la libertad y de su destino de inmortalidad.

Desde el final de la segunda guerra mundial hasta nuestros días, son muchos los millones de emigrantes y de refugiados que, desarraigados de su propia tierra, de su propia familia y de su Iglesia local, han transferido a nuevos países su cultura, encontrándose, por otra parte, con frecuencia implicados en dramas de discriminaciones y de marginaciones, a causa de su raza, de su origen étnico y de su religión (cfr. Octogesima adveniens, 16). Ellos constituyen un amplio sector de la humanidad que en nuestros días encarna sufrimientos y esperanzas, angustias

y expectativas, a las cuales la Iglesia, con su paterna solicitud, quiere anunciar el misterio del Padre y de su amor en Cristo (cfr. Carta Encíclica "Dives in misericordia" I, 1).

Una acción pastoral dirigida al anuncio del mensaje evangélico y al descubrimiento del misterio de Dios y del hombre, no puede prescindir de tener en cuenta aquellas peculiaridades culturales de los destinatarios, que son al fin y al cabo la fisonomía de su espíritu, la llave de acceso a los secretos más profundos y más celosamente guardados de su vida (cfr. Juan Pablo II, Discurso al Cuerpo Diplomático, 12 enero 1981). Se trata de un patrimonio que debe ser reconocido y cuidado, como el sujeto mismo que lo lleva, sea por la dignidad de la persona, sea por la naturaleza misma de la acción pastoral de la Iglesia.

1. Significado y valor de la cultura

Cada hombre, al nacer, es asumido en un mundo cultural que se inserta unitariamente en su personalidad. Tal inserción está destinada a desarrollarse por medio de las múltiples relaciones con los demás; ese se vuelve el modo concreto de existir del hombre, con su conjunto de sentimientos, afectos, pensamientos y experiencias.

En este su complejo patrimonio personal, el hombre tiene el derecho de ser respetado. El Concilio Vaticano II lo ha afirmado al decir: "Es propio del poder público no determinar el carácter propio de las formas de cultura, sino asegurar las condiciones y los medios adecuados para promover la vida cultural para todos, aún para las minorías de cada nación. Así cada uno y todos los grupos sociales podrán alcanzar el pleno desarrollo de su vida cultural, de acuerdo con sus cualidades y sus tradiciones" (Const. Past. *Gaudium et Spes*, 59.60).

Tal respeto ha faltado con frecuencia en el pasado y ni siquiera hoy se puede decir que sea siempre reconocido y practicado; se observa, sin embargo, con sentimientos de satisfacción, que cada día son más numerosos los responsables del sector público y los competentes organismos internacionales que se ocupan a fin de que a los emigrantes, a los refugiados, a los prófugos, a los exilados, les sea ofrecida la posibilidad de mantener y de reforzar los lazos con la cultura de origen, porque solo así los emigrantes están en grado de ser portadores de un enriquecimiento cultural y social.

Entre los elementos esenciales de la identidad cultural de los emigrantes debe tenerse en cuenta también el modo de expresar su propia fe y sus prácticas religiosas. Los diversos grupos étnicos se encuentran en características manifestaciones religiosas, que son al mismo tiempo

signo y profundización de la fe, sea a nivel individual que comunitario. La Iglesia, defendiendo y favoreciendo el derecho a la identidad cultural, reconoce e incluye también las manifestaciones de tal derecho en el campo religioso. En efecto, "los emigrantes llevan consigo su propia manera de pensar, el propio idioma, la propia cultura y la propia religión. Todo esto constituye un patrimonio, por así decir, espiritual de pensamiento, de tradición y de cultura que perdurará aun fuera de la patria. Tal patrimonio, por tanto, debe ser tenido en cuenta en todas partes" (De Pastoralis Migratorum Cura, AAS LXI (1969), nn. 4 y 11).

2. Empeño y estrategia de la pastoral acerca de la identidad cultural de los emigrantes

La Iglesia es, por naturaleza, una y católica. En efecto, ella es el Cuerpo de Cristo, y su unidad le viene dada por su Cabeza: Cristo-Jesús, que mediante su Espíritu vivificante la tiene sólidamente unida, por encima de todas las diferencias culturales. La Iglesia, mediante la fuerza del Espíritu, "se expresa en todas las lenguas, y en el amor las comprende y las abraza a todas, superando así la dispersión de Babel... Cristo y la Iglesia que de El da testimonio por la predicación evangélica, trasciende todo particularismo de raza y de nacionalidad, y, por lo tanto, ninguno ni en ningún lugar puede ser considerado como extranjero" (Decr. Ad Gentes, 4.8).

Cada Iglesia local o particular es católica, y se presenta como realización de la única Iglesia de Cristo. Los emigrantes en la práctica de su fe no deberán sentirse extranjeros en ningún país, en ninguna región en la que está presente la Iglesia de Cristo, que vive y trabaja, que celebra la Eucaristía, misterio de caridad y fuente de unidad; en la Eucaristía todos se sienten hermanos.

Del carácter católico de la Iglesia, que debe su unidad a la acción incesante del Espíritu vivificante y que tiende a la unificación de la familia humana en Cristo, se siguen las directrices para una acción pastoral concreta y eficaz para provecho de los emigrantes, la cual, en la multiplicidad de las formas, deberá tender a una más convicta y real fraternidad. Tales directrices se pueden delinear así:

a) La Iglesia local tiene el deber de respetar, mejor, de favorecer la identidad cultural de los emigrantes; ellos, en efecto, llevan consigo valores radicados en experiencias seculares de sus respectivos pueblos, que han dado vida en el tiempo a formas y expresiones a menudo geniales de civilización, de arte y de religión, que forman la íntima estructura de su personalidad. Es esta actitud de fraterna caridad la que debe ser

objeto de viva solicitud y que facilitará al emigrante el deber de una responsable colaboración.

b) La Iglesia local, al proteger tal identidad cultural sea en su conjunto que en cada elemento constitutivo, sabrá apreciar el valor y los deberes, asimismo en relación con la promoción de la estabilidad social en los países de acogida. Los emigrantes, en efecto, entran en contacto con frecuencia con una sociedad ampliamente agnóstica o muy poco religiosa, en la que predomina una mentalidad "secularizada", con difusas implicaciones de carácter hedonístico y permisivo, que no consolidan y que tal vez minan los fundamentos del orden, del progreso y del verdadero bienestar. A veces las sólidas raíces culturales y religiosas de una buena parte de los emigrantes, si bien valoradas operativamente, constituyen un baluarte, un punto constante de positiva referencia contra las naturales y recurridas tentaciones de rendirse a una mentalidad materialística y secularizada.

c) Sin embargo, a su vez, la Iglesia local no podrá no advertir la urgente necesidad de inserir vitalmente a los emigrantes en el medio ambiente de la nación de acogida y sobre todo de la comunidad eclesial, para evitar así tensiones y conflictos, facilitando a su vez una interacción y una confrontación que consientan al fenómeno de la inmigración ser, mediante la contribución de las diversas culturas, un enriquecimiento para todos.

En síntesis, las iglesias locales deberán ofrecer a los inmigrantes una pastoral que en cierto modo les haga sentirse "en su patria" y esto en un ambiente de comprensión, de armonía y de ayuda recíproca.

3. Comportamiento del emigrante en relación a su propia identidad cultural

A propósito de su identidad cultural, también el emigrante asumirá las propias responsabilidades, mediante una actitud positiva y abierta que requiere conocimiento y empeño.

El está llamado a superar y a eliminar el natural complejo de inferioridad y de marginación, siendo consciente de ser portador de valores culturales y religiosos que contribuyen al bien de la sociedad en general y de la Iglesia local en particular. Aun formando parte de la propia "comunidad de emigrantes", asistida por sacerdotes del mismo idioma y cultura (cfr. Exsul Familia XLIV (1952) p. 692: Motu Proprio "Pastorali Migratorum Cura", AAS LXI (1969) n. 12; Iglesia y Movilidad humana, AAS LXX (1978), no se eximirá de participar con ánimo generoso a las solemnes celebraciones litúrgicas, así como a las manifesta-

ciones culturales del pueblo que les acoge, esforzándose por conocer el idioma y los fundamentales factores de cultura para individuar y acoger los auténticos valores. Al mismo tiempo el emigrante se aproximará con ánimo fraterno a los otros grupos de emigración presentes en el país, provenientes de otros pueblos, culturas, religiones, o de otras confesiones cristianas.

Queda todavía el empeño principal, el de profundizar la propia fe cristiana, para ser dondequiera testigo sereno y convencido del Evangelio, sal de la tierra y luz del mundo, según el mandato del Divino Maestro y en armonía con la apremiante exigencia de la propia conciencia, evocada por la fuerza de la verdad. Una vida coherente con la propia fe, en medio de una vasta e intuible gama de inquietudes, penas y dificultades, que si por una parte consiente aceptar y sublimar la dura realidad de la emigración, por otra induce a las poblaciones receptoras a la acogida y al respeto de las peculiaridades de cultura y de tradición de los emigrantes.

4. El sentido de la catolicidad y la identidad cultural

El 19 de febrero de 1981, en la homilía de la Santa Misa celebrada en el estadio de Karachi, el Santo Padre hablando de la Eucaristía, sacramento de unidad, ilustraba el sentido de la catolicidad de la Iglesia con estas incisivas palabras: "Este gran Sacramento que nos hace participar de la vida de Cristo, nos une también los unos a los otros, a todos los demás miembros de la Iglesia, a todos los bautizados de cualquier edad y continente. Aunque los que pertenecemos a la Iglesia, estemos dispersos por el mundo, aunque hablemos diferentes lenguas, tengamos diferentes tradiciones culturales y seamos ciudadanos de diferentes naciones, porque es un solo pan, somos muchos en un solo cuerpo, precisamente porque todos participamos de este único pan".

Los documentos del magisterio pontificio que proponen a las Conferencias Episcopales la pastoral especializada para los emigrantes, tienen todos el sentir de la catolicidad. Ellos solicitan el acuerdo y el cuidado diligente sea de las iglesias de partida como de aquellas de llegada de los emigrantes, poniendo en evidencia como en el ministerio pastoral de dicho sector, inspirado al mismo tiempo en la unidad y el respeto de las diversas y diferentes identidades culturales, tales iglesias particulares realicen en sí mismas el ser Iglesia católica, cuya acción redentora nace y se extiende del único altar, porque es el único sacrificio Eucarístico que funda y construye la Iglesia.

Los Sumos Pontífices particularmente desde Pio XII, han perse-

guido e ilustrado con constancia dicho objetivo, recordando como las iglesias de inmigración se desarrollan y maduran como Iglesia, en aquella medida con que acogen en su seno la riqueza espiritual, religiosa, cultural de los emigrantes, en una genuina experiencia eclesial de universalidad.

Juan Pablo II en sus peregrinaciones apostólicas realizadas con propósito perenne en este trienio, no ha dejado ocasión de hablar a los emigrantes, presentando la realidad de su identidad religioso-cultural como potencial de irradiación de la fe y como válido instrumento de acción misionera, potencial al que la Iglesia siempre ha recurrido en el curso de su bimilenaria historia de salvación, para llevar a cabo la encarnación del Evangelio en las diversas culturas. A este propósito será suficiente citar un fragmento del discurso que el Santo Padre dirigió a los emigrantes polacos en Alemania, el 16 de noviembre de 1980. Ante todo cita algunos pasos significativos de la solemne declaración de los Obispos Europeos, dirigida al mundo en ocasión del año jubilar de San Benito, Patrón de Europa: "La libertad y la justicia exigen que los hombres y los pueblos tengan un espacio suficiente para el desarrollo de sus valores específicos. Cada pueblo y cada minoría étnica tienen su propia identidad, su propia tradición y su propia cultura". Después el Santo Padre proseguía: "Cada uno debe, por tanto, proteger, estudiar y desarrollar cuanto hay en él, lo que tiene dentro, lo que está escrito en su corazón, debe recordar su suelo, la herencia en la que ha crecido, que lo ha formado y que constituye una parte integrante de su psique y de su personalidad. El hombre consciente de su identidad proveniente de la fe y de la cultura cristiana de sus antepasados y de sus padres, conservará su dignidad, encontrará el respeto de los demás y será miembro de pleno valor en la sociedad en que vive".

Esto significa, como ya se ha dicho, que el cristiano a cualquier país en que emigre, deberá sentirse miembro vivo de la Iglesia y no extranjero, y mediante el testimonio de la propia fe encarnará valores universales de justicia, de paz y de amor, que no pueden sino enriquecer el país receptor, asegurando los bienes de una ordenada convivencia civil.

El Santo Padre, por tanto exhorta a las Conferencias Episcopales y a cuantos, siguiendo sus directrices, desarrollan una generosa acción pastoral a favor de los emigrantes, a querer continuar e incrementar una actividad sapiente y perspicaz, sugerida por el amor a Cristo, que tenga presentes al mismo tiempo las exigencias del más genuino respeto a cada grupo de emigrantes, y aquellas derivantes de la unidad y catolicidad de la Iglesia. Entre la Iglesia local y las comunidades de inmigración se es-

tablecerá así una unión de espíritus y de intentos operativos, que reflejando la realidad de la iglesia primitiva: "La multitud de los creyentes no tenía sino un solo corazón y una sola alma" (Hec. 4,32) hará vivir y difundirá la alegría del amor fraterno, según las palabras del Salmista: "¡Oh, qué bueno, qué dulce habitar los hermanos todos juntos", (Sal. 132,1).

Con tales deseos, el Vicario de Cristo, partícipe de la acción pastoral de cada iglesia, invoca las luces y los consuelos de la divina asistencia, en prenda de las cuales imparte de corazón la Bendición Apostólica, en particular a todos los emigrantes y a sus respectivas familias.

Me valgo de la ocasión para confirmarme con sentimientos de profunda veneración

de Vuestra Eminencia Rvma. dvmo. in Domino
A. Card. Casaroli

DOCUMENTS DEL BISBE

LAS TRES CONCERTACIONES (En el IV Centenari de la mort de Sta. Teresa)

Hoy, día 14 de octubre, se abrirá en Alba de Tormes, pueblo de la provincia de Salamanca, el Cuarto Centenario de la muerte de Santa Teresa de Jesús. Esta santa castellana, la gran mística y la gran escritora, murió en 1582 en este pueblo que acabo de citar y había nacido en Avila el 1515. El Cardenal Ballestrero, de la orden carmelitana, hoy Arzobispo de Turín, será el enviado especial del Papa Juan Pablo II para presidir esta inauguración: Mañana, día 15, festividad de la Santa, en Avila celebrarán grandes solemnidades que, si no hubiera sido por el atentado del pasado día 13 de mayo, habría presidido el mismo Papa.

Teresa de Avila fue una religiosa carmelita de clausura muy intrépida e inquieta. Dios la destinó a la reforma del Carmelo. Renovó y fundó conventos por Castilla y Andalucía. Son unas 15 las fundaciones de nuevos conventos que realizó. Su vida y su obra escrita son de un gran valor. A la santidad sublime supo añadir una obra literaria religiosa, clásica ya en la literatura de todos los tiempos.

Hoy, humildemente y brevemente querría decirles estas palabras que estoy escribiendo, para unirlos así al Centenario y también para hacerlos fijar en unos aspectos de su vida que pueden ayudarnos a nosotros, personas del siglo XX. Y me fijo en sus tres concertaciones, que decía ella, o sea, las tres huídas que hizo en su vida.

La primera fue cuando tenía unos 7 años. Salía de su casa, con un hermano suyo, hacia tierra de moros. Ella misma nos lo cuenta así: "Como veía los martirios que por Dios las santas pasaban, parecíame compraban muy barato el ir a gozar de Dios, y deseaba yo mucho morir así. Y juntábame con este mi hermano a tratar qué medio habría para esto. "Concertamos" irnos a tierra de moros, pidiendo por amor de Dios para que allá nos descabezasen."

La segunda tuvo lugar a sus veinte años. Huía de su casa paterna para entrar en el Convento de la Encarnación de Avila. También nos lo explica ella y no me resisto a copiarlo: "En estos días que andaba con estas determinaciones, había persuadido a un hermano mío a que se metiese fraile, diciéndole la vanidad del mundo; y "concertamos" entrambos de irnos un día muy de mañana al Monasterio adonde estaba aquella mi amiga, que era al que yo tenía mucha afición. Acuérdate a todo mi parecer, y con verdad, que cuando salí de casa de mi padre, no creo será más el sentimiento cuando me muera."

De la tercera, no sé si decirle una huída. Propiamente fue una "concertación", un impulso divino de fundar un convento más cerrado, y ello sin faltar al voto de obediencia que tenía con el convento donde vivía. "Deseaba, dice, huir de gentes y acabar ya en todo, en todo apartarme del mundo. Lo deseaba por apartarme más de todo y llevar mi profesión y llamamiento con más perfección y encerramiento."

Si examinamos detenidamente estas huídas o concertaciones de Sta. Teresa, nos daremos cuenta de que todas ellas tienen un denominador común: la perfección: Dios. Buscar una vida más perfecta y de acercamiento a Dios, para darse del todo a El y apartarse de todo lo que le pueda separar. Un amor a Dios que ella vivirá con todo su ser y que se vaciará después en bien y al servicio de los hermanos.

Esto le costó. Se lo tuvo que merecer por su sacrificio y su oración. Con la sencillez y la gracia característica de su estilo, ella misma nos lo explica: "Por una parte me llamaba Dios, por otra yo seguía al mundo. Dábanme gran contento todas las cosas de Dios, teníanme atada las del mundo; parece que quería concertar estos dos contrarios, tan enemigo uno del otro, como es vida espiritual y contentos y gustos y pasatiempos sensuales. En 28 años que ha comencé oración, más de 18 pasé esta batalla y contienda de tratar con Dios y con el mundo".

Creo que també ara nos convendria una huída, una concertació. Tendríamos que volver a revisar ciertos valores que están o van desvalorizándose. O tendríamos que huir de algunos tópicos y postulados que se admiten por que sí. Es necesaria una huída hacia Dios, una concertación con Dios. Hemos de volver a centrar las cosas. Como decía Juan Pablo II en su encíclica "Redemptor hominis", "Jesucristo es el centro del cosmos y de la historia. En Cristo y por Cristo, Dios se ha revelado plenamente a la humanidad y se ha acercado definitivamente a ella, y, al mismo tiempo, en Cristo y por Cristo, el hombre ha conseguido plena conciencia de su dignidad, de su elevación, del valor transcendental de la propia humanidad, del sentido de su existencia."

Solamente en Dios y por Dios tiene sentido nuestra vida.

Que Santa Teresa de Jesús, que comprendió y practicó tan arduosamente esta verdad, interceda para que lo podamos conseguir nosotros.

† Antoni, bisbe

SES CATEQUESIS DEL BISBE

Il poverello

(2 - 10 - 81)

Avui he de tornar a parlar d'un altre Sant. Avui es tracta de Sant Francesc d'Assís. Diumenge, dia 4 d'octubre començarem a commemorar la celebració del 800 aniversari del seu naixement.

I què vos he de dir de Sant Francesc? El podríem situar en la història del seu temps, immersir-nos en aquella Edat mitjana i seguir fil per randa les seves anades i vingudes. Però me pens que Francesc és de tots els temps. Se'ns pot presentar ara, al segle nostre, amb la mateixa incidència i amb el mateix tremp i estil. Estic convençut que encara avui hi ha molts francescs que van pel món.

Es va fer pobre. Però pobre de solemnitat. Ho va deixar tot. Diria que es va convertir com en un ocell de bosc, recordant aquelles paraules evangèliques: "Mirau els ocells, no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. No valeu més vosaltres que no ells?"

Francesc viu l'evangeli pur, d'una manera escandalosa, sense glosa

ni subterfugis. El seu és un seguiment de Crist al peu de la lletra, amb un esperit de pobresa i d'alegria i de senzillesa. Una simplicitat perfecta.

No heu llegit mai les "Floretes de Sant Francesc"? És un llibre ple d'anècdotes i episodis de la vida del Sant. Un autor ne diu: "Aquestes flors atrauen i sedueixen tothom, fins el manco avesat a llegir i a pensar. El seu encant i el seu atractiu permanent es deu al fet que parlen un llenguatge nou a savis i a ignorants. No moriran mai els capítols d'aquest ramell florit, perquè la seva llavor fou aplegada a les eternes pàgines de l'evangeli." Però, afegesc jo, aquest llibre, que vos el recoman, l'heu de llegir amb aquella senzillesa i simplicitat amb què va ser escrit, si el voleu entendre i comprendre a fons. Llavors vos adonareu que tot açò, la pobresa, la riquesa, la vida, la mort, la malaltia, la salut és cosa secundària. Lo que interessa, lo que va moure a Francesc fou un únic delit, una única preocupació, un únic afany: el seguiment de Jesucrist. Açò fou, açò és lo essencial.

Idò, hem d'anar tots per aquest camí? Sí. La feina principal del cristià és el seguiment de Crist. I aquest fou el camí que va escollir Sant Francesc, acceptant una pobresa total, com un do de Déu que va sebre acollir i dur a la pràctica.

Encara avui, la nostra identitat cristiana passa i ha de passar per aquest camí. El podeu veure, amb aquesta faceta francescana, en tants i tants de fills i filles de l'obra i de l'esperit de Sant Francesc. A Ciutadella, des del seu Monastir de Sta. Clara, les clarisses, "plantetes del pare sant Francesc"; a Maó, les monges concepcionistes de Santa Beatriu, tancades totes elles en la pobresa d'una vida altament rica de contemplació; i aquesta unió de religioses francescanes de la Misericòrdia que fan feina, bondadoses i amb alegria, en la guarderia, o al col·legi, o a l'hospital, al nostre Seminari i a dalt de El Toro.

Els qui, per una altra vocació i manera de viure, hem de seguir Jesucrist, sense poder arribar a aquesta senzillesa i despreniment francescà, tenim necessitat almanco d'alimentar el nostre esperit amb aquestes virtuts que dugueren Sant Francesc pel camí dret i segur de la imitació de Jesús, pobre i humil. Els doblers, que certament necessitam per viure i que hem de guanyar amb la suor del nostre front per dur endavant les nostres famílies i les nostres cases, seran sempre, però, una temptació, un mòbil interessat que pot conduir-nos, que massa de vegades ha conduït a situacions d'injustícia, d'egoisme, de riquesa mal adquirida, d'estafes i trampes brutes.

Idò, benaurats els pobres, com Sant Francesc.

Benaurats els qui es fan pobres pel Regne de Déu, en seguiment de Jesús.

El poverello d'Assís els podrà dir, com digué a fra Bernat de Quintavalle: "Pau i bé! Beneït sigui nostre Senyor Jesucrist que s'ha dignat a mostrar-nos el seu camí evangèlic.

El món sencer, una família

16-10-81

El món sencer, una família. Aquest és el lema per a la celebració del DOMUND d'aquest any 1981, a realitzar el proper diumenge dia 18 d'octubre. El món sencer, una família. Ja ho som, una família. Però som, encara, una família mal avinguda i l'hauríem de convertir en una família ben avinguda. Aquests són els tres punts que voldria tocar avui en aquesta meva catequesi.

Ja ho som una família. El món sencer, tota la humanitat és una gran família. Almanco aquest és el desig, la intenció i el disseny de Déu, creador de totes les coses. Així ens ho recorda el Concili Vaticà II: "Déu qui cuida de tots amb paternal sol·licitud, ha volgut que els homes constitueixin una sola família i es tractin entre sí amb esperit de germans. Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu, qui va fer d'un, tot el·linatge humà per poblar tota la terra, i tots són cridats a un sol i idèntic fi, açò és, Déu mateix".

L'explicació d'aquest text conciliar, que ara no puc desenrotllar, ens faria més clara la idea i la raó d'aquest lema pel DOMUND d'enguany. Hi ha d'haver una comunitat d'amor, el que és la família, entre tots els homes, i, per tant, la obligació de l'Església, que som tots els cristians, ha d'anar per aquest camí d'anunciar a tots el disseny etern del Creador sobre la unitat del llinatge humà i del tracte de família que tots hem de tenir els uns amb els altres.

Som, idò, una família. Però, diguem-ho, una família mal avinguda, una família que no s'entén. El disseny ideal de Déu no ha estat correspost. I la realitat nostre, del món on vivim, és la realitat d'un món que està ben enfora de realitzar aquest disseny de Déu. Per citar un altre text, puc dir: "No hi ha família universal: abunda en el nostre món, la injustícia en les relacions entre els homes i els pobles; existeixen règims polítics i socials que fan taula rasa de la dignitat humana i dels drets fonamentals de la persona; moltes vides són arrancades per guerres, terrorisme, fam i malalties desateses; la solidaritat humana ben just pot manifestar-se davant els atacs continuats dels egoïsmes col·lectius i individuals; fins i tot la pròpia comunitat dels creients, que proclama aquest pla de Déu, creador, està dividida de diverses maneres."

El nostre món és un món dividit on no es construeix per a l'amor, sinó pels egoismes nacionals, individuals i de castes. Veim un quadre ben negre, només de llegir la premsa, escoltar la ràdio o veure la Televisió. Les grans notícies de la nostra història humana i del nostre moment actual són notícies d'odis, enveges, rencors, que massa de vegades fan esgarrifar i posen els pels de punta.

Però, podem ser una família ben avinguda? No hem de fer feina per anar posant aquest amor en la comunitat universal, en totes les comunitats i famílies de la humanitat?

El món sencer, una família. L'esforç missioner que ha de fer l'Església, que és missionera per essència, ha de conduir cap a aquesta finalitat. Déu és el nostre Pare. Nosaltres, germans, fills d'un mateix i únic Pare hem de posar la nostra força i el nostre ímpetu missioner per aconseguir açò.

Tants i tants de germans nostres que marxen de la nostra terra per ajudar altres nacions ho fan amb aquest esperit de caritat. L'amor immens de Déu que, dintre de tots i cada un de nosaltres s'ha de vessar per dur aquest missatge de salvació a totes les persones.

Diumenge, festa del DOMUND, dia missioner per excel·lència, hem de fer de la nostra pregària i dels nostres donatius una corona d'amor per tal que es vagi realitzant aquest lema: Tot el món, una gran família, la família dels fills de Déu que fan feina per estimar-se i donar l'exemple a tothom d'aquesta germanor.

El dia del Papa

23 -10 - 81

Ahir, dijous 22 d'octubre, va fer tres anys que el Papa actual, Joan Pau II, inaugurava solemnement el seu Pontificat suprem sobre tota l'Església catòlica. Aquest dia és l'assenyalat per celebrar el Dia del Papa, que nosaltres per a millor participació de tots els feels, traslladam al diumenge següent, aquest any el dia 25 d'octubre demà passat.

Aquest any, estimats radiooients, l'hem de celebrar amb més entusiasme que mai. Ens hi obliguen dues raons o dues circumstàncies especials. La primera és l'atemptat que va sofrir el Papa el passat 13 de maig, a la plaça de Sant Pere de Roma. Ara que el Papa ja torna a dur vida normal, després de les operacions, dels "cuidados" intensius i de la convalescència que ha hagut d'anar soportant i vivint, és hora de celebrar aquest dia com un gran dia d'acció de gràcies pel seu total restabliment. Gràcies a Déu, malgrat tota la diversa influència que el fet hagi pogut tenir, ara sembla ja un mal son, un somni que ha passat del tot. El

Papa fa vida normal i torna a dur el timó de la barca de Pere com si res no hagués passat.

Diumenge, idò, en celebrar aquesta efemèride dels seus tres anys de pontificat, recordau-vos de donar gràcies a Déu per aquest restabliment i aquesta normalitat recobrada del Papa.

El segon motiu d'una celebració més entusiasta és la pròxima vinguda del Papa a Espanya, l'any que ve, si Déu vol. El Papa és un gran viatger com hem pogut veure en aquests tres anys de pontificat. Precisament tenia previst venir a la nostra Pàtria aquests dies, amb motiu del IV Centenari de la mort de Santa Teresa de Jesús. Per la circumstància de l'atemptat no li ha estat possible... I ell ja ha manifestat el desig de venir l'any vinent, 1982.

Si ha mogut les multituds i el cor de la gent a qui ha visitat, en tots aquests seus viatges als diversos continents, hem d'esperar que la seva visita a Espanya sigui també espiritualment fecunda per casa nostra. Açò és l'únic que esperam.

Ens hi hem de preparar ja des d'ara. Hem d'estar units al Papa i a la seva ensenyança. Perquè.

— necessitam més que mai enfortir la nostra fe. I a Pere —per tant a Joan Pau II com a successor seu— Jesús digué: “Confirma en la fe els teus germans”;

— necessitam també animar i viure més entusiasmament la nostra esperança. “No tingueu por” digué més d'una vegada Jesús als seus apòstols. I Joan Pau II va repetir la mateixa expressió en començar el seu ministeri;

— hem de fer créixer i escampar pel món el nostre amor als germans, una caritat exemplar d'ajuda a les greus necessitats que sofrim avui dia en tots els llocs del món. I el Papa, amb les seves visites, ha ajudat i ajudat a prendre consciència de les crisis de la nostra societat, mon n'és exemple fefaent la seva darrera encíclica social “Laborem exercens”.

Idò, fem, una pregària a Déu pel nostre Sant Pare Joan Pau II. I també un esforç diari com a cristians conscients, per què entre tots anem construint una església més evangèlica, oberta a tots els homes per la seva presència activa en la construcció d'un ordre nou, en lluita per la justícia i la caritat, amb l'exigència de dur Jesucrist i la seva Bona Nova a totes les nacions de la terra.

Que aquesta sigui la nostra manera de celebrar amb més entusiasme que mai aquesta Jornada del Papa.

CONSELL DEL PRESBITERI

SESSIÓ DEL MES DE SETEMBRE

A les 10,30 del matí del dia 23 de setembre, a El Toro i en sessió ordinària, s'hi reuní el Consell de Presbiteri amb l'assistència de tots els seus membres. La reunió comença amb la recitació de l'hora menor i amb la lectura de l'acta anterior que és aprovada.

De les aportacions arxiprestals en podem dir que l'arxiprestat de Maó contempla l'enquesta als capellans com un inici de reflexió sobre el matrimoni que s'hauria de continuar amb seglars i que de les conclusions a què s'arribàs se n'hauria de fer un estudi sociològic pastoral; però no arriben a un acord sobre qui hauria de fer aquest estudi, si uns tècnics o els mateixos grups.

També manifesta, aquest arxiprestat, que no estan del tot conforme amb una aportació de l'arxiprestat d'Alaior (vegeu Full informatiu anterior) on es feia una classificació de capellans.

Del segon punt proposat per a l'ordre del dia els de Maó en diuen que el sondeig que es proposava al Full informatiu anterior és més bé una feina de periodistes o el fruit d'un contacte directe del Sr. Bisbe amb la gent. No veuen que s'hagi de fer per carta i, de la manera que sigui, voldrien que s'evitàs un excessiu protagonisme de l'Església.

Sobre els punts proposats per a l'ordre del dia l'arxiprestat d'Alaior no aporta res en concret.

A l'arxiprestat de Ciutadella hi havia una proposta concreta per a fer una aportació a l'estudi de l'enquesta als capellans, però tot i que s'hi ha fet feina, no ha estat possible dur-la a terme. Dins la reunió es va fer constar la falta de serietat del clergat en el nostre treball, i la necessitat de que el Sr. Bisbe o un capellà, prop dels capellans orienti i coordini la pastoral.

Recollides les aportacions dels arxiprestats el Consell de Presbiteri remarca la necessitat de continuar el treball de revisió emprès el curs passat i pel que ja hi ha aportacions concretes. Tot i que es veu molt positiu que hagin arribat al Consell problemes i propostes concretes per a un estudi de coses que en el seu moment han tingut la seva importància o urgència, ara sembla convenient de tornar reemprendre el fil de la "revisió pels anys 80". L'Enquesta als capellans, junt amb la documentació recollida i l'estudi sociològic és un bon material de treball per

a la revisió: aporten dades ben importants, aprofitables i, si més no, dignes de tenir en compte. També es veu la conveniència de que les Comissions, persones i grups que treballen distints aspectes de la revisió seguint el mètode del "veure, jutjar i actuar" acceptat per tots, vagin fent la seva feina —amb contacte assidu amb el Sr. Bisbe— i que al Consell hi presentin, més que els qüestionaris o pautes de treball, les conclusions i possibles pautes pastorals amb una petita referència al sistema de treball que s'ha seguit per arribar-hi.

A continuació, el Sr. Bisbe dirigeix unes paraules al Consell, amb motiu de començar un nou curs, que ell desitja positiu, engrescador i eficaç en la feina que tenim i que ens hem proposat dur a la pràctica. Concreta que, acabada ja la seva primera Visita Pastoral que li ha servit per posar-se en contacte amb molta de gent que fa feina en la nostra pastoral, si fins ara la seva presència principalment ha estat sacramental, de contacte i de coneixement, ara, amb tot aquest pla de revisió, ha d'ésser més principalment d'animació a la tasca i de govern corresponsable. El Bisbe, diu, és el nexa de l'Església i ningú més no pot exercir aquest ministeri, com a representant de l'Església universal davant de la nostra Església particular i també representant d'aquesta a l'Església universal. Ens exhorta a una corresponsabilitat activa i adequada per una nostra presència eficaç en l'obra de la Redempció, cadascú des del lloc que té assenyalat.

Per devés les 5 del capvespre acaba la sessió del Consell de Presbiteri amb unes breus paraules del Sr. Bisbe exhortant-nos a reemprendre el camí amb il·lusió i esperança renovades, fent i creant la comunió de la clerecia que va molt més endins i més enllà de les nostres pròpies individualitats. La nostra tasca és una labor eclesial al servei del Regne que ha de superar totes les inevitables dificultats que es puguin presentar per mitjà de la nostra sintonia amb el Crist i la íntima comunió fraterna.

La propera sessió del Consell de Presbiteri serà, si Déu vol, dia 28 d'octubre a Ciutadella, a les 10,30, amb el següent ordre del dia:

1er.— Revisió de la Delegació diocesana del Clergat, referent a

- a) recessos mensuals
- b) cursets de formació i pastoral
- c) formació permanent del clergat

2on.— Informació del bisbe.

Sebastià Seguí Coll, secretari

Ciutadella, 25 de setembre de 1981

DE SECRETARIA GENERAL

NOMENAMENTS

Amb data del dia 1 d'octubre, el Sr. Bisbe ha firmat aquests nomenaments:

Sr. Josep Manguán Martínez, Rector de Villacarlos.

Sr. Josep Sastre Portella, Vicari i Corresponsable de Ferreries.

Sr. Francesc Triay Vidal, Delegat del Secretariat diocesà de catequesi.

Sr. Cristòfol Vidal Barber, Coordinador dels catequistes de l'arxiprestat de Maó i Vocal del Secretariat diocesà de Catequesi.

Sr. Llorenç Brondo Jover, Vocal de la Junta econòmica diocesana.

DIA DE LES MIGRACIONS

De conformitat amb la disposició de la Conferència episcopal espanyola, el Sr. Bisbe em fa comunicar que aquest any la jornada de les Migracions s'ha de celebrar el diumenge 33 de durant l'any, dia 15 de novembre. Es faci la predicació i la col·lecta acostumades.

TELEGRAMA DE FELICITACIÓ AL PAPA

Amb motiu del tercer aniversari del començament del suprem Pontificat del nostre Papa Joan Pau II, el Sr. Bisbe, en nom de l'església de Menorca li ha dirigit el següent telegrama:

“Secretaría de Estado. Ciudad del Vaticano. Con gran alegría felicitamos nuestro Santo Padre en el tercer aniversario de su elección y por el feliz retorno al Vaticano. Con nuestras oraciones. Obispo de Menorca”.

SECRETARIAT DIOCESÀ DE CATEQUESI

ESCOLA DIOCESANA DE CATEQUISTES (Pla de l'Escola per a 3 anys)

PRESENTACIÓ

L'Escola diocesana de catequistes és un servei del Secretariat Diocesà de Catequesi.

Vol realitzar un servei per a la formació dels catequistes per a un millor ministeri eclesial.

OBJECTIUS

Oferir una formació teològica, bíblica, antropològica i catequètica bàsica que ajudi a una millor preparació per a treballar en el servei de l'educació de la fe...

Possibilitar una certa especialització de l'acció catequètica: adults, joves, adolescents o infants.

Ser un lloc de trobada i intercanvi dels qui treballen en la tasca catequètica.

CONDICIONS EN ELS PARTICIPANTS

Voluntat expressa de realitzar un temps de formació: assistència a les classes i participació a les activitats de l'Escola.

Disposició a treballar en la catequesi.

FUNCIONAMENT DE L'ESCOLA

Es comença aquesta Escola a Ciutadella amb el desig actiu de que sigui possible organitzar-la a nivell d'altres arxiprestats o localitats, és una primera experiència que s'haurà de revisar i oberta a la possibilitat d'eixamplar-la.

Les assignatures tenen 4 ó 8 classes seguides. A més el professor indicarà alguna lectura i treball complementari a fi de completar l'estudi personal.

La metodologia de les classes està orientada a la participació activa dels participants. L'exposició del professor podrà ser seguida d'un treball de grup o un diàleg obert.

L'Escola serà complementada per trobades i cursets extraordinaris de principi de curs o jornades al llarg del mateix, participació als cursets organitzats pel S. I. C., trobades de reflexió i vivència de la fe...

PLA D'ESTUDIS

CURS 1er.— Introducció a la Bíblia; Cristologia; Psicopedagogia; Introducció a la Teologia, Déu; Moral Cristiana; Antropologia.

CURS 2on.— Bíblia; Teologia dels Sagraments; Església de Jesucrist; Teologia dels misteris eclesials; Metodologia vivencial de la catequesi; Condicionaments socioculturals a la transmissió de la Fe.

CURS 3er.— La Fe cristiana; Corrent actual de la catequesi; Evolució de la catequesi; Qüestions d'escatologia; Introducció a la litúrgia; Llenguatge audiovisual; Animació i Pedagogia de grup; Catequètica fundamental.

CURS 1981 - 82

INTRODUCCIÓ A LA BÍBLIA.— 8 classes, del 5 d'octubre al 30 de novembre. (Director del tema, Miquel Anglada G.).

INTRODUCCIÓ A LA TEOLOGIA, DEU.— 4 classes, del 7 de desembre del 81 al 18 de gener del 82. (Professor del tema, Jaume Vidal).

PSICOPEDAGOGIA.— 4 classes, del 25 de gener al 15 de febrer. (Director del tema, Cristòfol Vidal).

CRISTOLOGIA.— 8 classes, del 22 de febrer al 26 d'abril. (Professor del tema, Sebastià Taltavull).

MORAL CRISTIANA.— 4 classes, del 3 al 24 de maig. (Professor del tema, Pere Oleo).

ANTROPOLOGIA.— 4 classes, del 31 de maig al 21 de juny. (Professor del tema, Sebastià Taltavull).

Aquest curs es desenrotllarà al Seminari Dicesà, cada dilluns de 7,30 a les 9 de la nit.

CURSET DE CATEQUESI A CIUTADELLA

Más de 200 catequistas asistieron en Ciutadella, al cursillo de preparación para el curso 1980-81, realizado en el Seminario Diocesano. La reflexión versó sobre tres temas: "Intento de presentación de la figura de Cristo", "Vivencia cristiana y oración", "Pedagogía práctica de la Catequesis". La exposición de los temas se encomendó al Rdo. D. Sebastián Taltavull, Jaime Anglada y Ma. Angeles Román y Rdo. D. Jaime A. Vidal.

Posteriormente, y en reunión semanal durante el curso, los catequistas prepararán conjuntamente el desarrollo de las sesiones respectivas.

CURSET DIOCESÀ DE CATEQUESI A MAÓ

Durante tres días, 10, 11 y 12 de octubre, 140 catequistas de todas las parroquias de la diócesis participaron en las primeras Jornadas Diocesanas, organizadas por el Secretariado Diocesano.

La reflexión se centró en el tema: "El catequista, su fe en Cristo y su compromiso con el pueblo".

Dirigió la actividad, con metodología apropiada e interesante el P. Maideu, salesiano, miembro del Secretariado Interdiocesano de Cataluña y Baleares.

El Obispo asistió a varios actos y presidió la celebración eucarística. Al comienzo de las Jornades presentó al nuevo Delegado Diocesano, el Rdo. D. Francesc Triay, y confirmó al Rdo. D. Cristóbal Vidal como Coordinador del Arciprestazgo de Mahón.

SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS

REUNIÓ DE L'EQUIP PERMANENT

Amb la finalitat de preparar tot el treball a fer entre el jovent a

partir d'aquesta nova etapa que començam, l'equip permanent del Secretariat de Joves Cristians s'ha reunit durant tot el dia 12, festa del Pilar; els punts que han tractat i dels que es donarà més ampla informació són els següents:

1. Potenciació a nivell diocesà de la línia iniciada l'any passat com a Moviment de Joves Cristians.

- a) com donar-ho a conèixer a un major nombre de joves.
- b) cursets de profundització en la fe. Iniciació al Moviment.
- c) coordinació dels grups de revisió de vida que ja hi ha des dels responsables i consiliaris.

2. Com organitzar tota l'animació de la Pastoral Juvenil

- a) coordinació dels grups de joves cristians. Objectius, necessitat i validesa d'aquesta coordinació. Mitjans per arribar-hi.
- b) animació d'aquests grups, comptant amb les accentuades diferències de tot tipus que hi ha. Iniciatives. Intercanvis. Materials...
- c) xerrades i col.loquis formatius.
- d) trobades de pregària a les parròquies seguint la línia ja iniciada fa dos anys.
- e) trobades de joves al Toro.

3. IV Jornades de Pastoral Juvenil

Proposta per a enguany: "Joventut i parròquia".

Com els joves son presents dins les comunitats cristianes, parròquies, grups parroquials... a fi de que el seu compromís com a cristians dins la societat trobi un punt de referència per a reflexionar, celebrar i créixer en la fe.

Les IV Jornades, punt de partida o d'arribada?

4. En funció de lo dit, estructuració del Secretariat de Joves Cristians.

Menorca, octubre de 1981

FRATERNITAT CRISTIANA DE MALALTS I MINUSVÀLIDS

JORNADES DIOCESANES. NOU RESPONSABLE DIOCESA

Del 10 al 12 de Octubre, en El Toro, un número considerable de miembros de la FRATER celebró sus Jornadas Diocesanas, en las que analizaron la situación nacional y diocesana de la asociación, la identidad de la misma y el compromiso de la militancia cristiana.

Asistieron el Consiliario y la Responsable Nacional. El Obispo participó en alguno de sus actos, y presidió la celebración de la Eucaristía.

Fue elegido Responsable Diocesano D. José Martí Pons, de Ferrerías.

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de setembre

7 - 9.— És a Solsona, amb motiu de les festes del 25è aniversari de la Coronació de la Mare de Déu del Claustre, patrona d'aquella Ciutat. El dia 8 concelebra la missa amb el Nunci del Papa i Bisbe de Solsona. El dia 9, presideix l'Eucaristia i predica l'homilia. Al capvespre, presideix la processó.

12.— Rep visites. Reunió a l'administració de la diòcesi, sobre l'inventari de béns.

13.— Concelebra l'eucaristia al Santuari del Toro, amb motiu de la festa de Sant Nicolau.

14.— Rep visites. Al capvespre, celebra l'eucaristia al Seminari, a les monges, per commemorar el 125 aniversari de la fundació de la Congregació de franciscanes de la Misericòrdia.

15.— Rep visites: un grup de jubilats de la parròquia de Sant Lluís. Després, reunió amb els superiors del Seminari.

- 16.— Al capvespre, visita un sacerdot malalt.
- 17.— Visita les obres de reconstrucció de l'ermita a Sant Joan de Missa. Al capvespre, rep visites a Maó i celebra l'eucaristia a la parròquia de Sant Francesc.
- 18 - 20.— És a Madrid, per assistir a una reunió del Consell d'Economia de la Conferència Episcopal Espanyola, i a una altra de la Comissió de Mitjans.
- 21.— Rep visites.
- 22.— Rep visites matí i tarda.
- 23.— Presideix el Consell del Presbiteri al Santuari de El Toro.
- 24.— Al capvespre, rep visites a Maó. De 8 a 10 del vespre, assisteix al Curset de catequesi que es fa al Seminari, pels catequistes de Ciutadella.
- 25.— Rep visites. Assistència al curset de catequesi al Seminari.
- 26.— Assisteix al curset de catequesi, al Seminari. Al vespre, és a Maó, a una conferència al local del ISEB.
- 27.— Assisteix al Rosari de l'aurora i presideix la concelebració eucarística al Centre catequístic de Sant Miquel, de Ciutadella, amb motiu de la seva festa. Al capvespre, concelebra l'eucaristia a l'arxiprestal de Maó, amb ocasió del IV centenari del naixement de Sant Vicenç de Paül. Després, va a visitar un sacerdot malalt a la Residència.
- 28.— Rep visites. A les 9 del vespre, presideix l'acte d'inauguració de la catequesi a Ciutadella. Es fa al Seminari. Després de l'acte litúrgic, dirigeix unes paraules als assistents.
- 29.— Rep visites. Va a visitar un sacerdot malalt. Assisteix al sopar que Radio Popular de Menorca ofereix als seus treballadors, amb motiu de la seva festa.
- 30.— Rep visites: entre elles a un equip de MUEC de Ciutadella. A les 9,30 del vespre, es reuneix amb el consell pastoral parroquial de Ferreries.

Mes d'octubre

- 1.— Al capvespre, rep visites a Maó i va a visitar un sacerdot malalt a la Residència. A les 8,30 del vespre, assisteix a la conferència que sobre Sant Francesc dona el sacerdot solsoní Mn. Ballarín.
- 2.— Visita les clarisses de Ciutadella. Concelebra l'eucaristia a la capella del Seminari, amb motiu de la inauguració del curs i acomiadament dels seminaristes teòlegs que van a estudiar a Sant Cugat. Dina amb ells. Al capvespre, visita les Concepcionistes, de Maó.
- 3.— Rep visites. Al vespre, celebra l'eucaristia a la Catedral, amb

motiu de la inauguració del curs del Col·legi de la Consolació, de Ciutadella. Predica l'homilia.

4.— Amb motiu de la festa de Sant Francesc, en el vuitè centenari de la seva mort, a les 10,15 celebra l'eucaristia a la capella de les Clarisses de Ciutadella, on una postulante ha pres l'hàbit i n'hi ha entrat una altra. Després, a les 11,30, concelebra a la parròquia de Sant Francesc, de Ciutadella i a les 7,30 del vespre, ho fa a la de Sant Francesc de Maó.

5.— Al capvespre, es reuneix a Sant Lluís amb un grup d'homes.

6.— Al capvespre, visita un sacerdot malalt.

7.— Dirigeix el recés per capellans, al Seminari, al capvespre.

8.— Al matí, va a resar un respons a casa del Sr. Jaume Gener que ha mort la nit abans. I a les 6,30, presideix les exèquies del mateix sacerdot a la parròquia de Sant Francesc. A les 9 del vespre és a Es Castell on es reuneix amb un grup de feligresos.

9.— Rep visites. Al capvespre, a un grup de pensionistes de la comarca del Bages, a Barcelona.

10.— Rep visites. Reunió amb els superiors del Seminari. Al capvespre, és a Maó assistint al curset diocesà de catequesi que es celebra a la parròquia de Sant Antoni.

11 - 12.— És a Maó, assistint al curset diocesà de Catequesi. El diumenge els celebra l'eucaristia. A mig capvespre, va a El Toro, on assisteix unes hores a la reunió de la Fraternitat cristiana de malalts. A les 9, parteix cap a Madrid.

13.— És a Madrid assistint a una reunió del Consell d'Economia de l'episcopat espanyol.

14.— Dina a Maó amb els sacerdots de la parròquia del Carme. Després, visita les obres realitzades en la parròquia de Sta. Eulàlia i també les que ara es fan a la sacristia de la parròquia del Carme. A les 4,30 dirigeix, a la capella del Sm. de l'Arxiprestal de Maó, el recés pels capellans.

15.— Va a dinar amb els jubilats de la comarca del Bages, Barcelona, que el visitaren fa uns dies. Al capvespre, rep en audiència a la Superiora General de les Franciscanes de la Misericòrdia.

17.— Rep visites.

18.— Concelebra l'eucaristia a la parròquia de Sant Lluís, amb motiu del DOMUND i de les bodes d'or d'un matrimoni d'aquella població. Dina amb ells. Parla amb el diaca i el Rector de Sant Lluís.

19.— Rep visites.

20 - 22.— Va a València on assisteix a la reunió de bisbes de la província eclesiàstica Valentina.

NECROLÒGICA

SR. Dn. JAUME GENER CAMPINS

Després de llarga malaltia, ens deixava per anar a la casa del Pare, el Sr. Jaume Gener Campins, el dia 7 d'octubre d'aquest any.

Havia nascut a Ciutadella el dia 29 de març de 1912. Va estudiar al nostre Seminari, durant els anys 1922 al 1934 ordenant-se sacerdot el dia 15 de juny del 1935. Diversos són els ministeris que va exercir en la seva llarga carrera sacerdotal de 46 anys: professor d'humanitats al Seminari, Ecònom de la parròquia de Sant Francesc de Ciutadella, Delegat diocesà de Càritas i de Migracions, Professor de religió de l'Institut i finalment Canonge de la Catedral. Des de 1978 estava ja jubilat, exercint però encara diverses activitats pastorals.

Les exèquies es van celebrar el dia 8 d'octubre, a la parròquia de Sant Francesc, que ell havia regit per espai de més de 20 anys. Les va presidir el Sr. Bisbe, acompanyat per una vintena de sacerdots i amb el temple ple de bat a bat.

Preguem perquè el Senyor li hagi concedit el repòs etern. Els sacerdots de la diòcesi han d'aplicar les misses de costum per a la seva ànima.

SOR PILAR ALEMANY CLOQUELL

Nació en Lorcha (Alicante) el día 26 de mayo de 1920.

Ingresó en el Seminario de las Hijas de la Caridad en Madrid en el año 1952.

Después de pasar el tiempo necesario para su formación, vistió el Santo Hábito y fue destinada a la Casa Misericordia de Mahón, en aquellos tiempos en que dicha Casa estaba llena de ancianos y niños y vacía de medios económicos. Le encargaron de la cocina en donde tenía que hacer milagros para que la comida llegara a todos.

Fue siempre una Hermana llena del espíritu vicenciano en su servicio a los pobres, muy sencilla en sus actos y con una obediencia ejemplar a sus Superiores.

Siempre estuvo en la cocina hasta hace unso seis años que por su enfermedad pasó al costurero.

Todos los niños de entonces (hoy hombres) la recuerdan con cariño porque en ella encontraron siempre una paz y comprensión para sus necesidades.

En su trato con la gente siempre encontraba un momento para hablarles de Dios.

Su muerte fue tranquila y casi inesperada pues aunque se sabía que estaba cerca, en esos momentos estuvo hablando y suponemos que en sus aclamaciones de ¡Madre qué quieres? ¡Madre mía! se acogía a la Santísima Virgen ya que era el primer sábado de mes y como es natural en toda Hija de la Caridad muy amante de la Virgen de la Medalla Milagrosa.

Su vida estuvo siempre llena de una gran fe en Dios.

NECROLÒGICA

Todos los niños de entonces (hoy hombres) la recuerdan con cariño porque en ella encontraron siempre una paz y comprensión para sus necesidades.

En su trato con la gente siempre encontraba un momento para

SR. Dn. JAUME GENER CAMPINS

Su muerte fue tranquila y casi inesperada pues aunque se sabía que estaba cerca, en esos momentos estuvo hablando y suponiendo que en sus exclamaciones de "Madre mía! Madre mía! se acogía a la Santísima Virgen ya que era el primer sábado de mes y como es natural toda Hija de la Caridad muy amante de la Virgen de la Medalla Milagrosa se mantuvo durante los años 1922 a 1934 en el Seminario de la ciudad de Ciutadella. Desde el día 15 de junio del 1935 D. Jaume Gener Campins comenzó en la seva llarga carrera sacerdotal de 45 anys: professor d'humanitats al Seminari, Ecònom de la parròquia de Sant Francesc de Ciutadella, Delegat diocesà de Càritas i de Migracions, Professor de religió de l'Institut i finalment Canonge de la Catedral. Des de 1978 estava ja jubilat, exercint però encara diverses activitats pastorals.

Les exèquies es van celebrar el dia 8 d'octubre, a la parròquia de Sant Francesc, que ell havia regit per espai de més de 20 anys. Les va presidir el Sr. Bisbe, acompanyat per una vintena de sacerdots i amb el temple ple de bat a bat.

Preguem perquè el Senyor li hagi concedit el repos etern. Els sacerdots de la diòcesi han d'aplicar les misses de costum per a la seva anima.

SOR PILAR ALEMANY CLOQUELL

Nació en Lorcha (Alcantar) el dia 25 de mayo de 1920.

Ingressò en el Seminario de las Hijas de la Caridad en Madrid en el año 1952.

Después de pasar el tiempo necesario para su formación, vistió el Santo Hábito y fue destinada a la Casa Misericordia de Mahón, en aquellos tiempos en que dicha Casa estaba llena de ancianos y niños y vacía de medios económicos. Le encargaron de la cocina en donde tenía que hacer milagros para que la comida llegara a todos.

Fue siempre una Hermana llena del espíritu vicenciano en su servicio a los pobres, muy sencilla en sus actos y con una obediencia ejemplar a sus Superiores.

Siempre estuvo en la cocina hasta hace unos seis años que por su enfermedad pasó al costurero.

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

Butlletí oficial
del Bisbat

Núm. 13 - DESEMBRE 1981

